

Asia: VN/22309/2023

Luonnos hallituksen esitykseksi eduskunnalle laiksi sakon ja rikesakon määräämisestä annetun lain muuttamisesta ja eräiksi siihen liittyviksi laeiksi

Lausunnonantajan lausunto

Lausunnonantajan yleiset huomiot koko esityksestä

Syyttäjälaitos toteaa, että esitys on laadittu huolellisesti ja siitä ilmenee, että sakkomenettelyn uudistamista on harkittu useasta eri relevantista näkökulmasta ottaen huomioon sekä asianosaisten että yleisen edun ja viranomaisten tarpeet. Syyttäjälaitos on ollut edustettuna esityksen laatineessa työryhmässä.

Esityksen tavoitteista

Esityksen tavoitteina ovat sakkomenettelyn yksinkertaistaminen, rikosprosessin sujuvoittaminen sekä se, että tuomioistuimissa voitaisiin keskittyä asioihin, joissa oikeusturvanäkökohtien, oikeudenkäytön yhtenäisyyden ja tulkintakäytäntöjen kehittymisen vuoksi on todellinen tarve saada asia käsitellyksi nimenomaan tuomioistuimessa. Laajennetussa sakkomenettelyssä niin rikoksesta epäilty kuin asianomistajakin voisi saada selvän ja yksinkertaisen asian käsiteltävä nykyistä nopeammin, eikä käsittely edellyttäisi asianosaisilta aikaa vievää tuomioistuinkäsittelyä.

Syyttäjälaitos kannattaa esityksen tavoitteita täysimääräisesti. On äärimmäisen tärkeää, että rikosprosessia sujuvoitetaan ja sen kestoja lyhennetään.

Sakkomenettely resurssien kohdentamisessa

Sakkomenettelyn käytön lisääminen olisi erittäin tehokas keino rikosprosessin sujuvoittamiseksi. Sakkomenettely mahdollistaa tuomioistuinten ja Syyttäjälaitoksen resurssien kohdentamisen niihin asioihin, joiden käsittely tuomioistuimessa on muun muassa oikeusturvasyistä tarpeen.

Syyttäjälaitoksen käsiteltäväksi tulevien rikosasioiden määrä on kasvussa. Syyttäjälaitoksen tulee hyvin rajallisissa resursseissa kyetä vastaamaan syyttäjäntoimen järjestämisestä. Sakkomenettelyn käytön laajentaminen on elintärkeää nykyisten resurssien tehokkaammaksi ja tarkoituksenmukaisemmaksi käyttämiseksi siten, että varsinaiseen rikosprosessiin jää resurssia keskittyä vaativampiin rikosasioihin.

Esityksessä (s. 19) on todettu, että poliisi on ratkaissut sakkomääräyksellä viime vuosina noin 76 000 asiaa vuosittain, ja syyttäjä on rangaistusmääräyksellä vahvistanut vuonna 2024 noin 33 000 sakkovaatimusta. Esityksessä (s.6) on todettu, että vuonna 2022 alioikeudessa rangaistukseen tuomituista rangaistuslajin mukaan jopa 56 prosenttia tuomittiin sakkorangaistukseen. Esityksessä (s. 45) on arvioitu suuntaa-antavasti, että mikäli sakkomenettelyn soveltamisala laajenisi kahteen vuoteen vankeutta, täysimittaisesta rikosprosessista voisi siirtyä sakkomenettelyyn noin 3 000 rikosasiaa. Esityksessä (s. 62) on toisaalta arvioitu, että kokonaisuutena ehdotetuilla muutoksilla rikosprosessista sakkomenettelyyn voisi siirtyä enimmillään noin 5 000-6 000 rikosasiaa vuosittain. Sakkomenettelyn laajentamisella on siten todellinen ja olennainen vaikutus poliisi- ja oikeusviranomaisten resurssien käyttöön.

Mikäli esitetyt muutokset huomioidaan Syyttäjälaitoksen käyttöön aikaisintaan kesällä 2027 tulevassa uudistuneessa tietojärjestelmässä, niin esityksen (s. 64) alustava arvio syyttäjien tietojärjestelmiin aiheutuvista noin 90 000 euron kustannuksista vaikuttaa oikealta.

Sakkomenettelyn laajentaminen

Syyttäjälaitos toteaa, että esitetty sakkomenettelyn soveltamisalan laajentaminen on suotava, muttei riittävä. Syyttäjälaitos esittää, että sakkomenettelyn soveltamisalaa laajennetaan esitettyä enemmän.

Perusmuotoisia pahoinpitelyjä (rikoslaki 21 luku 5 §) ei tulisi rajata laajennetun sakkomenettelyn soveltamisalan ulkopuolelle.

Esityksen (s. 45) mukaan mainittava osa sakkorangaistukseen johtavista pahoinpitelyistä soveltuisi selvyytensä ja yksinkertaisuutensa puolesta sakkomenettelyyn. Tilastokeskuksen tietojen mukaan

tuomioistuimissa pahoinpitelystä tai lievästä pahoinpitelystä sakkoon tuomittuja oli vuonna 2023 yhteensä 3 361.

Oikeuskäytäntö on tyypillisten vähäisempien perusmuotoisten pahoinpitelyrikosten kohdalla hyvin vakiintunut rangaistusseuraamusten osalta. Esimerkiksi Rovaniemen hovioikeuspiirin laatuhankeen työryhmäraportissa vuodelta 2017 suositetaan 30–60 päiväsakon rangaistusta, kun tekotapana on läpsiminen, riuhtominen tai muu vähäisempi väkivalta, joka ei enää ole arvioitavissa lieväksi pahoinpitelyksi. Vähintään 60 päiväsakon sakkorangaistusta suositetaan, kun kyse on nyrkillä lyönnistä tai muusta voimakasta iskusta päähän. Syyttäjien seuraamuskannanotot ovat tällaisissa tyypillisissä pahoinpitelytapauksissa varsin vakiintuneita. Usein asianomistajalla on joidenkin satojen eurojen korvausvaatimus, joka on usein myös riidaton, tai ei korvausvaatimusta ollenkaan. Perusmuotoisen pahoinpitelyn osalta on muodostettavissa sakkomenettelyssä toimiville viranomaisille tarvittavat ohjeet asian käsittelemiseksi sakkomenettelyssä silloin, kun kysymys on selvästä ja yksinkertaisesta asiasta, joka on sakolla sovitettavissa.

Perusmuotoisissa pahoinpitelyissä on usein kysymys väkivaltaan edenneestä riitatapauksesta, jonka nopea käsittely on sekä vastaajan että asianomistajan edun mukaista. Yle uutisoi 10.9.2025, että pahoinpitelyasiassa tuomiota voidaan joutua odottamaan jopa vuosia (Yle selvitti: pahoinpitelyn uhri voi odottaa oikeutta vuosia – miestä lyötiin kattilalla, pahoinpitelijälle korvauksia | Kotimaa | Yle). Ei ole rikosprosessin tai asianosaisten oikeusturvan näkökulmasta käytännössä mitään järkevää syytä sille, minkä vuoksi selvät ja yksinkertaiset perusmuotoiset pahoinpitelyt esitetysti rajataan sakkomenettelyn ulkopuolelle. Vielä erikseen todettakoon, että lähisuhdeväkivalta rajautuisi sakkomenettelyn ulkopuolelle jo sen vuoksi, että kyse ei ole tällöin selvästä ja yksinkertaisesta rikoksesta.

Selostamme tarkentavissa kysymyksissä muilta osin sitä, miten sakkomenettelyä tulisi laajentaa esitettyä enemmän.

Lain soveltamisalan laajentaminen: rikokset, joista säädetty ankarin rangaistus on kaksi vuotta vankeutta

Esityksessä (s. 44) on todettu, että kun sakkomenettelyn edellytyksenä säilyy vaatimus asian yksinkertaisuudesta ja selvydestä ja kun siihen esitetään lisättäväksi vaatimus siitä, ettei asiasta ole yleisen rangaistuskäytännön mukaisesti odotettavissa ankarampaa rangaistusta kuin sakkoa, sakkomenettelylain tavoitteet puoltavat soveltamisalan laajentamista mahdollisimman laajasti yksinkertaisiin ja selviin sakolla sovitettaviin tekoihin.

Syyttäjälaitos kannattaa esityksessä valittua sakkomenettelyn soveltamisalan kategorista laajentamista sen sijaan, että soveltamisalaa laajennettaisiin vain tiettyjen rikosnimikkeiden osalta.

Syyttäjälaitos katsoo kuitenkin, että sakkomenettelyn soveltamisalaa ei ole tarkoituksenmukaista sitoa käsiteltävän rikoksen rangaistumaksimiin. Sakkomenettelyn soveltaminen rajataan riittävästi ja asianmukaisesti jo esityksessä mainituilla muilla asian yksinkertaisuutta ja selvyyttä sekä odotettavissa olevaa sakkorangaistusta koskevilla kriteereillä.

Rangaistusseuraamus tulee arvioida kysymyksessä olevan teon mukaan. Rangaistusasteikon mukainen rangaistumaksimi vankeudesta ei tule käytettäväksi yleisen oikeuskäytännön mukaan sakolla sovitettavassa teossa. Rikosasoiden käsittelytavan ja prosessin muodon tulisi valikoitua ratkaistavana olevan asian vaativuuden ja laadun mukaan, mistä rangaistumaksimi ei kerro käytännössä mitään silloin, kun kyse on selvästi sakolla sovitettavasta teosta. Sakkomenettelyn soveltamisalaa ei ole siten johdonmukaista rajata rangaistusasteikon maksimirangaistuksen mukaan. Viittaamme myös esityksestä ilmenevään selvitykseen Ruotsin, Norjan ja Tanskan malleista, joissa sakkomenettelyä ei ole rajattu rangaistusasteikon maksimirangaistuksen mukaan.

Esimerkiksi rekisterimerkintärikoksessa (rikoslaki 16 luku 7 §) rangaistusasteikko on sakko - kolme vuotta vankeutta. Ei ole syytä rajata selviä, yksinkertaisia ja sakolla sovitettavia rekisterimerkintärikoksia laajennetun sakkomenettelyn ulkopuolelle. Tulee ottaa lisäksi huomioon, että tulevaisuudessa voidaan säätää uusia rikostunnusmerkistöjä, joissa rangaistusasteikon maksimirangaistus voisi olla yli kaksi vuotta vankeutta, mutta joiden selvissä ja yksinkertaisissa tapauksissa yleisen oikeuskäytännön mukainen seuraamus olisi sakkorangaistus. Tällaiset rikostunnusmerkistöt rajautuisivat kategorisesti sakkomenettelyn ulkopuolelle, mikäli soveltamisala rajattaisiin esitetysti.

Syyttäjälaitos korostaa kannattavansa esitettyä, että on varmistuttava siitä, että sakko- ja vankeusrangaistuksen välisen eron arviointi kuuluu edelleen tuomioistuimille.

Syyttäjälaitos kannattaa lisäksi sitä, että seksuaalirikokset, sotarikokset, rikokset ihmisyyttä vastaan sekä lainsäädäntö-, toimeenpano- ja tuomiovallan käyttöön kohdistuvat rikokset rajataan sakkomenettelylain ulkopuolelle, joskin ne rajautuisivat sakkomenettelylain ulkopuolelle jo muiden esitettyjen kriteerien perusteella.

Lain soveltamisalan laajentaminen: menettämisseuraamukset

Syyttäjälaitos kannattaa esitettyä sakkomenettelyssä määrättävän menettämisseuraamuksen määrän korottamista 5 000 euroon nykyisestä 1 000 eurosta. On tarkoituksenmukaista, ettei sakkomenettelyyn muutoin soveltuva asia siirry ainoastaan menettämisseuraamukseen liittyvän vaatimuksen vuoksi tavanomaiseen rikosprosessiin.

Esitutkintaviranomaisen ja syyttäjän ratkaisuvallta

Syyttäjälaitos pitää tarkoituksenmukaisena esitystä, että poliisin ratkaisuvallan piiriin kuuluisivat jatkossa kaikki teot, joista säädetty enimmäisrangaistus olisi sakkoa tai enintään kuusi kuukautta vankeutta.

Syyttäjälaitos esittää, että poliisin ratkaisuvallaa korotettaisiin 70 päiväsakkoon sakkomenettelyssä ratkaistusta rikoksesta. Korotus olisi esitettyä 60 päiväsakkoa vain hieman suurempi mutta tarkoituksenmukainen, jotta poliisi pystyisi ratkaisemaan käytännössä vakavammatkin, mutta silti selkeät ja yksinkertaiset rattijuopumukset (rikoslaki 23 luku 3 §), joissa yleisen oikeuskäytännön mukaan rangaistus voi olla 70 päiväsakkoa.

Esityksessä (s. 48) on todettu, että syyttäjät käsittelevät sakkomenettelyssä vuonna 2024 yhteensä noin 33 500 asiaa ja antoivat yhteensä vajaa 32 000 rangaistuspäätöstä. Ehdotuksen perusteella poliisin ratkaisutoimivaltaan siirtyisi runsaasti sellaisia tekoja, joita syyttäjä tällä hetkellä vahvistaa kaavamaisen taulukoiden perusteella suurina määrinä ja joihin ei liity erityisiä tulkinnanvaraisia elementtejä. Syyttäjälaitos kannattaa sitä, että iso osa selvistä ja riidattomista rikosasioista käsiteltäisiin poliisin sakkomääräyksellä.

Esityksestä (s. 18 ja 49) ilmenee, että syyttäjä on vahvistanut rangaistuspäätöksen sellaisenaan tai ainoastaan päiväsakon rahamäärään liittyviä seikkoja muuttaen poliisin esittämän sakkovaatimuksen mukaisesti noin 98 prosentissa kaikista poliisin sakkovaatimuksista ja syyttäjän rangaistuspäätös oli jätetty antamatta ainoastaan 0,42 prosentissa poliisin sakkovaatimuksista. Syyttäjän on tarvinnut siten erittäin harvoin muuttaa poliisin sakkovaatimuksessa esitettyä arviota oikeudenmukaisesta rangaistusseuraamuksesta. Ei ole siten odotettavissa, että poliisin ratkaisuvallan kasvu johtaisi oikeusturvaongelmiin.

Syyttäjälaitos katsoo, että poliisin ratkaisuvallan laajentaminen parantaisi syyttäjien mahdollisuuksia keskittyä asioihin, joissa oikeusturva edellyttää, että asian käsittelee nimenomaan lainopillisen koulutuksen saanut henkilö.

Alaikäinen epäilty sakkomenettelyssä

Syyttäjälaitos esittää, että sakkomenettelyn laajennettua soveltamisalaa tulisi soveltaa täysimääräisesti myös nuoriin rikoksesta epäiltyihin.

Syyttäjälaitos viittaa esityksessä (s. 54) todettuun, että yhdenvertaisuusnäkökohdat puoltaisivat sitä, että rikoksesta epäillyn ikä ei estä mahdollisuutta hyötyä sakkomenettelyn nopeammasta käsittelystä.

Sakkomenettelyn soveltuminen tulisi ratkaista rikollisen menettelyn, eikä tekijän eli tässä tapauksessa tekijän iän perusteella.

Syyttäjälaitos korostaa, että oikea-aikainen ja nopea puuttuminen nuoren rikoksentekijän rikolliseen menettelyyn on tärkeää uusien rikosten ennaltaehkäisyn ja nuoren olosuhteiden selvittämisen vuoksi. Poliisilla olisi sakkomenettelyssä mahdollisuus puuttua varhain rikolliseen menettelyyn siten, että nuori rikoksentekijän saa asiansa käsitellyksi nopeasti loppuun ja siten nopean opetuksen. Nuoren rikoksentekijän oikeusturvasta huolehditaan myös sakkomenettelyssä. Esityksessä ehdotetaan, että alaikäisen epäillyn asiaa sakkomenettelyssä käsiteltäessä noudatettaisiin jatkossa esitutkintalain 7 luvun 14-15 §:n (vajaavaltaisen laillisen edustajan läsnäolo kuulustelussa ja yhteydenotto vajaavaltaisen lailliseen edustajaan) velvoitteita.

On syytä huomata, että sakkomenettelyssä on katsottu voitavan käsitellä nuorten rikoksentekijöiden asioita silloin, kun rikoksesta on säädetty rangaistukseksi sakko tai enintään kuusi kuukautta vankeutta. Nyt laajennetussa sakkomenettelyssä tuomittaisiin edelleen sakkorangaistus, joten rangaistuslajin osalta menettelyyn ei esitetä mitään muutosta.

Syyttäjälaitos toteaa, että poliisin, Syyttäjälaitoksen ja tuomioistuinten vaikeassa työtilanteessa ei ole perusteltua pitkittää alle 18-vuotiaiden rikoksentekijöiden asioiden käsittelyä viemällä ne tuomioistuinkäsittelyyn selvässä, yksinkertaisessa ja sakolla sovitettavissa olevassa asiassa. Viivästyneen tuomioistuinkäsittelyn kasvatuksellinen merkitys nuorten kohdalla on ylevä ajatus ja tavoite, mutta liian usein nykyisen rikosprosessin viiveissä vailla todellista merkitystä.

Asianosaisten suostumukset ja suostumuksen peruuttaminen

Syyttäjälaitos esittää, ettei sakkomenettelyn käyttäminen edellyttäisi asianomistajan suostumusta. Viittaamme tältä osin OTT Mikko Vuorenpään selvityksessään sakkomenettelyn soveltamisalan laajentamismahdollisuuksista sekä asianosaisten suostumusten tarpeellisuudesta sakkomenettelyn edellytyksenä lausumiin perusteisiin. Vuorenpää on suositellut kattavin perustein, että asianomistajan suostumuksen edellytyksestä (SakkoL 5 §) luovuttaisiin. Asianomistajan suostumus sakkomenettelylle ei ole enää senkään vuoksi perusteltua, että asianomistajan korvausvaatimus voidaan esityksen mukaan käsitellä laajennetussa sakkomenettelyssä. Ei ole perusteltua, saati tarkoituksenmukaista, että asianomistajan suostumuksen puute aiheuttaa rikosprosessin aiheetonta pitkittymistä.

Asianomistajan suostumuksen edellytyksestä luopumisella on suuri käytännön merkitys, sillä suuria määriä sakkomenettelyyn hyvin soveltuvia myymälänäpistyksiä joudutaan käsittelemään rikosprosessissa, koska asianomistajakauppiaat eivät ole antaneet suostumustaan sakkomenettelyyn. Viitaten Vuorenpään selvitykseen tämä ei ole perusteltua ottaen huomioon, että SakkoL 1.5 § asettaa ylärajan sille, kuinka monta vankeudeksi muuntamiskelvotonta sakkoa sakkomenettelyssä voidaan määrätä, ja toisaalta nyt esitetään, että asianomistajan korvausvaatimus voidaan käsitellä sakkomenettelyssä. Käsityksemme mukaan asianomistajakauppiaat eivät ole

suostuneet sakkomenettelyyn pääosin sen vuoksi, ettei siinä ole voitu käsitellä asianomistajan korvausvaatimusta.

Syyttäjälaitos kannattaa esitettyä, että epäillyn ja asianomistajan mahdollisuudesta peruuttaa suostumuksensa ennen rangaistusmääräyksen antamista luovuttaisiin.

Mikäli asianomistajan suostumusta kuitenkin edellytetään sakkomenettelyn käyttämiselle jatkossakin, Syyttäjälaitos esittää, että alle 18-vuotiaan asianomistajan osalta sakkomenettelyn soveltamiseen kaikissa tilanteissa riittäisi asianomistajan ikätaso arvioiden hänen itsensä suostumus tai enintään yhden huoltajan suostumus. Yhden huoltajan suostumus sakkomenettelylle tulisi riittää myös mahdollisissa eturistiriitatilanteissa, joissa esimerkiksi lapsi on lievästi vahingoittunut toisen huoltajan liikenneturvallisuuden vaarantamisen yhteydessä. Syyttäjälaitos katsoo, että myös alle 18-vuotiaan rikoksesta epäillyn osalta tulisi ensisijaisesti hänen itsensä suostumus tai toissijaisesti enintään yhden huoltajan suostumus kaikissa tilanteissa riittää sakkomenettelyn käyttöön. Syyttäjälaitos katsoo, että alaikäisten asianosaisten suostumuksiin liittyvät menettelysäännökset ja se, kenen suostumus sakkomenettelylle riittää, tulisi ilmetä yksityiskohtaisesti laista.

Lain soveltamisalan laajentaminen: yksityisoikeudellisen vaatimuksen käsittely

Esityksessä ehdotetaan, että asianomistajan riidaton yksityisoikeudellinen vaatimus voitaisiin tekijän ja asianomistajan suostumuksella ratkaista sakon ja rikesakon määräämistä koskevassa menettelyssä, eli esitutkintaviranomainen tai syyttäjä voisi ratkaista vaatimuksen. Syyttäjälaitos kannattaa esitettyä. Syyttäjälaitos kuitenkin katsoo, että yksityisoikeudellisen korvausvaatimuksen enimmäismäärää ei ole syytä rajata lainsäädännössä, sillä kysymys on dispositiivisesta ja riidattomaksi muodostuneesta vahingonkorvausasiasta.

Riittävänä rajauksena korvausvaatimukselle on pidettävä esitettyä, että vaatimusta ei saisi käsitellä, jos se olisi lainvastainen, kohtuuton tai loukkaisi sivullisen oikeutta. Tällöin oikeudellisesti monimutkaisemmat korvausasiat ohjautuisivat tuomioistuimen käsiteltäväksi. Sekä asianomistaja että epäilty voisivat lisäksi jättämällä antamatta suostumuksensa estää asian käsittelyn sakkomenettelyssä, jolloin korvausvaatimus tulisi ratkaista tuomioistuimessa. Lisäksi epäillyllä ja asianomistajalla olisi myös näissä asioissa asianmukainen muutoksenhakumahdollisuus.

Viittaamme myös esityksestä (s. 68) ilmenevään selvitykseen, jonka mukaan Ruotsissa määrältään huomattavan vaatimuksen katsotaan muodostavan esteen rangaistusmääräysmenettelyn käyttämiselle, mutta huomattava määrä on jopa noin 23000 euroa (vuonna 2023). Selvityksestä ei ilmene, että myöskään Norjassa olisi säädetty mitään raha-arvoista enimmäismäärää rangaistusmääräyksessä käsiteltävälle asianomistajan korvausvaatimukselle.

Lain soveltamisalan laajentaminen: päihdetutkimuskustannukset

Syyttäjälaitos kannatta esitettyä, jonka mukaan sakkomenettelyssä voidaan määrätä suoritettavaksi päihdetutkimuskustannukset. Ei ole tarkoituksenmukaista, että muutoin sakkomenettelyyn soveltuva asia siirtyy normaaliin rikosprosessiin ainoastaan päihdetutkimuskustannusten vuoksi.

Esitutkintaan ehdotetut muutokset

Syyttäjälaitos kannattaa esitettyjä säännöksiä poliisin ja syyttäjän yhteistyöstä sakkomenettelyn edellytysten arvioinnissa. Yhteistyön avulla voidaan varmistaa se, että sakkomenettelyyn päätyisi vain siihen soveltuvia asioita. Esityksessä on myös asianmukaisesti huomioitu se, että Syyttäjälaitoksesta annetussa laissa säädetty syyttäjän itsenäinen ja riippumaton päätösvalta huomioiden syyttäjän poliisille antama neuvonta ei kuitenkaan olisi asian lopulta ratkaisevaa syyttäjää sitova, vaan asian ratkaiseva syyttäjä voisi ottaessaan asian ratkaistavakseen arvioida asiaa myös toisin. Valtakunnansyyttäjällä on valmius ohjeistaa syyttäjiä yhteistyön järjestämiseksi tarkoituksenmukaisella tavalla.

Syyttäjälaitos kannattaa sitä, että sakkomenettelyssä rikoksen selvittämiseksi toimitettaisiin vain suppea esitutkinta.

Esityksessä s. 59 on kirjoitusvirhe lain nimessä ("Syyttäjälaitoksessa annetussa laissa").

Muutoksenhakusäätelyyn ehdotetut muutokset

Syyttäjälaitos pitää laajennetussa sakkomenettelyssä oikeusturvanäkökohdista tarkoituksenmukaisena, että asianomistajan osalta valitusperusteet vastaisivat jatkossa määräyksen saajan valitusperusteita.

Syyttäjälaitos korostaa esityksessä (s. 83) todettua, että asianomistajan valittaessakin esitutkinnan täydentäminen ei olisi tarpeen, jos kysymys olisi ainoastaan yksityisoikeudellisen korvausvaatimuksen käsittelystä, jossa asiassa asianomistajalla itsellään olisi todistustaakka, ja asianomistajan valituksen vuoksi järjestettävässä pääkäsittelyssä syyttäjän ei olisi aina oltava läsnä, mikäli kyse on ainoastaan asianomistajan yksityisoikeudellisen korvausvaatimuksen käsittelystä. Edellä kerrottu on tarpeen resurssien tarkoituksenmukaiseksi kohdentamiseksi.

Koivisto Ari-Pekka
Syyttäjälaitos

Kontturi Karoliina
Syyttäjälaitos